

Arrest

nr. 141 052 van 16 maart 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 oktober 2014 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, geboren te Zakho (Irak) op (...) 1989.

Op 17 november 2005 diende verzoeker een asielaanvraag in die op 19 juli 2006 werd afgesloten met een beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) houdende de bevestiging van weigering van verblijf. Tegen deze beslissing werd door verzoeker een beroep ingediend bij de Raad van State.

Op 28 maart 2007 werd door verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3° lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) ingediend.

Op 11 februari 2008 besliste de gemachtigde om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 12 443 van 10 juni 2008 werd verzoekers beroep verworpen.

Op 3 maart 2008 werd aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dieneinde.

Op 30 april 2008 werd een beslissing tot verlenging van opsluiting genomen.

Op 15 mei 2008 diende verzoeker een beroep tot invrijheidsstelling in bij de raadkamer te Tongeren. Bij beschikking van 20 mei 2008 werd het verzoek afgewezen als ongegrond.

Op 27 mei 2008 werd verzoeker vrijgesteld met een termijn om het grondgebied te verlaten.

Op 2 juni 2008 diende verzoeker een nieuwe asielaanvraag in.

Op 19 augustus 2008 weigerde het CGVS de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad, die bij arrest nr. 18 650 van 14 november 2008 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker geweigerd heeft. Tegen voormeld arrest van 14 november 2008 diende verzoeker een cassatieberoep in, dat niet toelaatbaar werd verklaard op 8 januari 2009 door de Raad van State bij beschikking nr. 3.773.

Op 23 oktober 2008 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 7 juni 2009 diende verzoeker een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 18 september 2009 verklaarde de gemachtigde verzoekers aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk. Er werd een ambtenaar-geneesheer aangesteld.

Op 9 november en op 14 december 2009 diende verzoeker een aanvullend medisch attest in.

Op 13 januari 2010 heeft de ambtenaar-geneesheer een advies verstrekt, waaruit blijkt dat er volgens hem geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Bij arrest nr. 203.661 van 5 mei 2010 heeft de Raad van State verzoekers beroep gericht tegen de beslissing van het CGVS van 25 januari 2006 verworpen.

Op 14 juli 2010 verklaarde de gemachtigde dat verzoekers aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ingediend op 23 oktober 2008 en 9 juni 2009, ongegrond. Hij gaf eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen diende verzoeker een beroep in bij de Raad. Beiden werden verworpen bij arrest nr. 50 443 van 28 oktober 2010.

Bij schrijven van 25 juli 2011, door de gemeente ontvangen op 27 juli 2011, diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 27 maart 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad, gekend onder het rolnummer 126 008.

Eveneens op 27 maart 2013 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker eveneens een beroep in bij de Raad, gekend onder hetzelfde rolnummer.

Op 5 april 2013 nam de gemachtigde een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Op 17 oktober 2014 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 17 oktober 2014 nam de gemachtigde een beslissing, houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 141 051 van zestien maart 2015 werd het bestreden bevel vernietigd.

Op 17 oktober 2014 nam de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten(1):

[...]

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 17/10/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

■ *artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:*

■ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

□ *2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

Betrokkene werd aangetroffen door de politie van PL Brasschaat voor zwartwerk, reden waarom geen enkel uitstel om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan en de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van twee jaar.”

2. Onderzoek van het beroep

In de thans bestreden beslissing, dit is het inreisverbod van 17 oktober 2014, wordt gesteld: *“De beslissing tot verwijdering van 17/10/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.”*

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarnaar in het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk wordt verwezen, bevestigt dat: *“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod (...)”*.

De Raad stelt dat de beslissing houdende de afgifte van het inreisverbod te scheiden is van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven zijn gesteund en dat het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan. Omgekeerd is echter geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

Nu de beslissing tot verwijdering van 17 oktober 2014, waarop het bestreden inreisverbod expliciet steunt, werd vernietigd bij arrest nr. 141 051 van 16 maart 2015, moet ook het bestreden inreisverbod worden vernietigd.

Om deze redenen dient geen uitspraak meer te worden gedaan over de door verzoeker aangehaalde middelen en het verweer erop ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

3. Korte debatten

Het bestreden inreisverbod wordt vernietigd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 oktober 2014 tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES